

Maják na okraji sveta

Veľký čierny kocúr zdvihol hlavu a zahľadel sa na prichádzajúce auto. Lenivo švihol chvostom, zívól a zoskočil zo svojho vyhriateho miestečka.

Rodina, dvaja veľkí ľudia a jedno malé stvorenie, si prezerali jeho domov s rôznymi stupňami nadšenia. Muž sa zdal nadšený, žena tiež ale... to dievčatko...Mohlo mať tak osem. Prezeralo si dom s veľkým odporom. V sivých očiach sa jej zračil nesúhlas. Potom ho však zazrelo.

„Aha, mami, kocúrik!“ zvyškla nadšene a už sa hnala k nemu. Rúčkou mu prešla po zamatovej srsti. Bolo to... príjemné.

„Ester nechaj ho. Môže byť špinavý,“ upozornil ju muž, jej otec, a jemne ju odtiahol. Kocúr urazene zamraučal.

Ester sa však naďalej usmievala a keď aj s rodičmi vchádzala do domu, zakývala mu.

Kocúr sa zahľadel na more. Možno práve dnes na ostrov dorazil človek, ktorý je tu potrebný.

A tak ju kocúr sledoval. Strážil ju.

Videl, ako si číta knihu na verande, ako sa snaží ozdobiť mamine domáce sušienky, ako kreslí na stenu svojej izby. Bol tam, keď plakala za svojimi starými priateľmi, keď s otcom spievala ich obľúbené pesničky.

Raz v noci poriadne pršalo. Kocúr mal mokrú srst', bol unavený, ale naďalej hľadel na svoje dievča.

Tak mu teraz hovoril: Moje dievčatko.

Ester ho zazrela ako sedí za oknom jej izby. Otvorila ho a vzala si zvieratko do náručia.

„Takto prechladneš, môj milý. Mal si sa niekam schovať, nie sedieť tu a moknúť,“ karhala ho.

Kocúr na protest zamňaukal. Chcel jej vysvetliť, že ju stráži, že ju nemôže nechať pred duchmi mora bez dozoru. Ale samozrejme, nerozumela mu.

Najprv mu opatrne vysušila srst', a potom ho uložila na svoju posteľ.

„Musíš byť potichu, aby oco nevedel, že si tu. Asi by z toho nebol práve nadšený.“

Kocúr sa stočil do kľbka, ale stále ju ostražito počúval.

„Mala by som ti dať meno, čo povieš? Labka? Teo?“

Ešte dlho skúšala vymyslieť dokonalé meno, ale napokon zaspala. Kocúr sa pritúlil k jej hrudi a na ňufáčiku ho poštekľili jej hnedé kučery.

Pozrel k oknu. Za sklom, kde sedával, stála postava. Tieňová, tmavá, s kapucňou prehodenou cez hlavu.

Kocúr ticho zaprskal, tak aby nezobudil dievča, ale zároveň tak, aby dal postave najavo, že dieťa je pod jeho ochranou.

Na ďalší deň sa Ester vydala na prieskum pláže. More bolo v tomto období studené, po pobreží fúkal silný vietor. Ester si zaviazala okolo krku červený šál a kráčala po kamienkovej pláži ďalej a ďalej od jej domu.

Kocúr ju, samozrejme, nasledoval.

„Cez leto tu musí byť úžasne, ale teraz... Tá hmľa je desivá,“ zamrmľala.

Ester sa dostala k útesom, kde sa z hmly vynorila vysoká kamenná veža – maják. Vietor jej dráždil vlasy a červený šál sa jej omotal okolo rúk.

Kocúr, ktorý stál pri jej nohách, zasyčal a oblízal si labku. Niečo cítil. Niečo, čo Ester ešte nevidela.

Pomaly vystúpila po šmykľavej kamennej ceste k vrcholu majáka. Tam, kde kamienky oblizovalo more, sa z hmly vynorila malá, tmavá postava s rukami natiahnutými smerom k nej. „Pod' so mnou, dievča...“ zašepkala, hlas bol tichý, ale prenikal až do kostí.

Kocúr skočil rovno pred postavu. Syčal a prskal, jeho oči žiarili ako malé lampióny. Postava zaškrípala zubami, cúvla a nohami vošla späť do mora.

Ester sa nadýchla a pohľadila kocúra: „Ďakujem, zachránil si ma.“

Srdce jej bilo rýchlo, no jej zvedavosť bola ešte väčšia. S kocúrom po boku sa odvážila pokračovať až do majáku. Kráčali po vlhkom schodisku, poschodie za poschodím, až kým

nenarazili na miestnosť vyzerajúcu ako malý byt. Pri okne stál starý muž s dlhými striebornými vlasmi. Ani sa neobrátil, ich prítomnosť vycítil.

„Som Mau... strážca majáka,“ povedal ticho, jeho hlas sa niesol po schodoch. „A ty si prišla, pretože tento maják potrebuje niekoho s čistým srdcom,“ pozrel sa na kocúra, „a preto, že sa Fosco rozhodol, že si pre neho dosť dobrá.“

Ester sa zľakla, ale kocúr, ktorý stál pri jej nohách len jemne švihal chvostom. Mau sa neusmieval nepriateľsky – jeho prítomnosť bola zvláštne pokojná, takmer magická.

„Čo tento maják stráži?“ spýtala sa Ester.

„Svetlo, ktoré chráni hranice medzi snom a realitou,“ povedal Mau. „Niektorí chcú, aby zhaslo... a potom sa všetko krásne stratí.“

„A ja ti mám pomôcť strážiť?“ spýtala sa. „Prečo?“

„Ja sám tu žijem stovky rokov. Moja sila ochrany pomaly ale iste vyprcháva a ja potrebujem nástupcu.“

Ester pokrútila hlavou. „Ale ja neviem, čo mám robiť.“

Mau sa usmial. Po prvýkrát sa zdalo, že je len obyčajný deduško a nie tajomný strážca. Okolo svetlých očí sa mu vytvorili vrásky.

„Ukážem ti to.“

Po točitom schodisku sa dostali až na úplný vrchol majáka. V strede kruhovej miestnosti bol podstavec s guľou, ktorá by mohla patriť veštici. Ester ešte nikdy v majáku nebola, ale bola si istá, že tam, kde bola sklenená guľa, má byť veľká žiarovka, ktorá lodiam ukazuje smer.

„Na čo to je?“

Mau sa oboma rukami dotkol gule. Tá sa pomaly, pomaličky rozsvietila bledým svetlo. Mau sa odtiahol a prešiel k oknu. „Vidíš tie tiene nad morom?“

Ester prikývla.

„Sú to duchovia mora. Chcú sa dostať na ostrov, ale moje svetlo im v tom bráni. A keď už nemám silu udržiavať ochranu, na ostrov sa prísťahujú nemilé stvorenia...“

Ako na povel sa tiene priblížili k majáku.

„Ester,“ Mau sa na ňu vážne pozrel, „preberieš moju prácu?“

„Ja... ja n-neviem.“

„Musíš sa rozhodnúť teraz. Nevie, ako dlho ich ešte udržím.“

V tom momente sa Mau zrútil na kolená.

Ester vykrikla. Kľakla si k nemu.

Dýchal. Našťastie.

Ale duchovia sa dostali na ostrov.

„Fosco?“ dievčatko prvýkrát vyslovila jeho pravé meno.

Kocúr ju sledoval. Čo urobí? Ako sa zachová? Vybral dobre?

Už tak chladný vzduch sa stal oveľa chladnejším. Ester cítila, ako sa niečo nevítané, prediera na ostrov.

Na jej ostrov.

Do jej domova.

Nedovolí im to.

Pomalými krokmi prešla k sklenenému zariadeniu. Položila roztrasené ruky tam, kde ich mal predtým Mau. Na jej počudovanie to bolo príjemné. Sklo bolo rozhorúčené, ale nie tak, že by sa popálila.

Sklo pod jej rukami sa trochu rozžiarilo. Cítila, akoby jej niečo ubralo z energie.

Nebolo to bolestivé len... čudné.

Kocúr sa jej obtrel o nohy. Potichu ju podporoval, aby sa nevzdávala.

Miestnosť čoraz väčšími naplňala karmínová žiara. Žiara, ktorá bola jej.

Žiara, ktorá bola silná.

Postavy sa stiahli. Nemalo zmysel obliehať ostrov. Aspoň nateraz.
Ester sa zapotácala. Spadla tvrdo na zem vedľa strážcu majáku.
Vlastne teraz bývalého.
Zachránila ostrov a teraz ona prebrala úlohu strážcu.

O pár rokov...

Mladá žena kráčala po kamennom schodisku, ktoré viedlo na pláž.
Vyzerala ako každá obyčajná obyvateľka ostrova. Hnedé vlasy stiahnuté do praktického chvosta, trochu opálená pokožka a sivé oči schované za slnečnými okuliarmi.
Bolo príjemné augustové poobedie. Väčšina ľudí ležala na osuškách uložených na kamenistom povrchu alebo hrala plážový volejbal.
No ona mala svoju prácu.
Presne tri kroky za ňou šiel čierny kocúr. Vyzeral rozkošne, akoby chránil svoju paničku. Na ľudí, ktorí sa na ňu pozerali, prskal.
„Ale no tak, Fosco, pokojne,“ zasmiala sa ticho, keď videla, ako sa jej spoločník nervózne obzerá po množstve turistov v celom mestečku. „Títo ľudia nám nijako nezabránia ísť do majáka.“
V diaľke sa začal črtáť obrys vysokej červeno-bielej budovy.
Už boli blízko, keď si všimla, že pred majákom niekto postáva. Prevrátila očami.
„Prepáčte, toto je súkromný majetok,“ zvolala.
Mladík sa otočil k nej. Mal na sebe bledú košeľu a cez ruku prehodené hnedé tvídové sako. Zaujímavý štýl obliekania, pomyslela si.
„Och, hľadám starého priateľa. Ja len... žil tu. V majáku. Nezdá sa opustený, ale Mau tu nie je,“ vysvetľoval rýchlo, keď videl jej neprívetivý pohľad.
„To preto, že mi to tu prenechal. On... odišiel.“
„A vám zanechal Maják na okraji sveta.“
Prikývla.
„Takže ste jeho strážkyňou?“ prehrabol si rýchlo vlasy, čo spôsobilo, že sa zdali ešte viac strapaté.
„Áno.“
Zdalo sa, že premýšľa čo ďalej.
„Tak to ma teší, Ester. A keby niečo... starajte sa o to dobre,“ sklonil sa poškrabkal Fosca medzi ušami. „Maj sa, ty starý kocúrisku.“
Otočil sa, z kamienkov vybral cestovný kufor, otvoril ho a vkročil doň, akoby to boli padacie dvierka. Potom, ako keby tam niečo pod kufrom bolo, sa stratil.
Ester podvihla obočie.
„Tak to bolo... zvláštne.“
Z vrečka krátkych nohavíc si vybrala kľúče a odomkla si. Vo svojej práci sa stretla aj s divnejšími vecami, ako miznúci chlapci v kufroch, ale tento bol iný.
Asi po troch minútach si to uvedomila. Zamrzla uprostred pohybu. Ako to že vedel jej meno?
Vybehla znovu von, ale samozrejme, nebol tam.
Ostala sama.
Len ona, kocúr a Maják na okraji sveta.

Autor: Mia Vrbjarová
Základná škola, Hviezdoslavova 1, Revúca

3. miesto v II. kategórii